

תת"ע 10262/10/17 - מדינת ישראל נגד אביעד יחזקאל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10262-10-17 מדינת ישראל נ' אביעד יחזקאל
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נחום

המאשימה

נגד

אביעד יחזקאל

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 24.1.17, הודעת תשלום קנס בגין אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חצייה בבטחה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "האשמה לא הייתה בכלל. כל השאר נכון, באמת הגעתי למעבר החצייה ונהגתי ברכב. לא היו הולכי רגל, כיוון שבמקביל אלי היה אוטובוס וכשאני התחלתי בנסיעה זה היה אחרי שהאוטובוס התחיל לנסוע".

ביום 2.1.18, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ר קייס וג'די, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 24.1.17, בסמוך לשעה 11:44, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב המרד, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו למעבר חצייה המסומן בסמוך לצומת עם רחוב יצחק אלחנן, פנה ימינה ונצפה על ידי עד התביעה כאשר אינו עוצר רכבו על מנת לאפשר להולך רגל, שחצה אותה עת את מעבר החצייה, מכיוון צפון לכיוון דרום ומשמאל לימין לכיוון נסיעת הנאשם, להשלים חצייתו בבטחה, תוך שהוא מאלץ אותו לעצור על הפס החמישי מבין 12 פסים.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "אני בטוח שהוא, אני אשים עיניים".

עמוד 1

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך העד, עמד במרחק של 50 מטרים ממעבר החצייה ולא היה כל הולך רגל במעבר החצייה, כאשר הוא הגיע אליו. הנאשם העיד כי הוא מכיר היטב את המקום, כיוון שהוא עובר בצומת 2-3 פעמים ביום ויודע כי שוטרים נוהגים לאכוף במקום. הנאשם הוסיף, כי הגיע למעבר החצייה, עצר למשך 2-3 שניות ואז החל בנסיעה ואילו העד, קפץ לכביש אחרי 50 מטרים והורה לו לעצור את הרכב. הנאשם טען כי כלל לא אמר לעד את מה שנרשם מפיו בדו"ח וחזר על כך שלא הי כל הולך רגל במעבר החצייה.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין מקום עמידתו, כיוון נסיעת רכב הנאשם, כיוון חציית הולך הרגל ומקום עצירתו, רוחב מעבר החצייה והתמרורים במקום. העד תיעד שמירה על קשר עין רצוף עם הרכב עד לעצירתו.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית.
3. באשר לגרסת הנאשם, הרי אין מדובר בגרסה עקבית, אשר ניתן ליתן בה אמון. במועד ההקראה, טען הנאשם כי החל בנסיעה במקביל לאוטובוס, שנסע לצידו ולכן, לשיטתו, לא היו הולכי רגל. לעומת זאת, בעדותו בבית המשפט, לא היה כל זכר לאותו אוטובוס והנאשם טען כי הגיע למעבר החצייה, עצר לשתיים, שלוש שניות ואז החל בנסיעה וכן, בחקירתו הנגדית, נשאל אם היה רכב יחיד והשיב בחיוב- ראה עמוד 4 לפרוטוקול, שורות 23-26.
4. נוכח הסתירות בדברי הנאשם, לא אוכל ליתן אמון בגרסתו.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפניי במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ח, 01 פברואר 2018, במעמד הצדדים